

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 13/14 juli 2024 Vijftiende zondag door het jaar.¹

profeet Amos, Sixtijnse kapel

In deze weken zijn er gelukkig dopelingen in onze basiliek, variërend van enkele maanden tot tien jaar oud. Ook deze zondagmiddag weer en volgende week. Het uitgieten van het gezegende water over het hoofd van de dopeling is zonder twijfel de belangrijkste rituele handeling. Maar wat er op volgt, de zalving met het heilig chrisma, de geurige door de bisschop gemengde en gewijde olie, raakt de omstanders en mij niet minder. Deze zalving gaat onder andere terug op een woord uit de tweede lezing van vandaag. U hoorde de niet zo eenvoudige, enigszins plechtige hymne van de apostel aan de Efeziërs. Die konden zo'n plechtstatige verhandeling wel aan. Zij waren een geleerd volkje met hun enorme bibliotheek en bijbehorende wetenschapsbeoefening, waarop zij niet bezuinigden.

Wij lezen, bijna aan het einde: “In Christus zijt ook gij tot het geloof gekomen, verzegeld met de heilige Geest der belofte...” Verzegeld, zoals men voeger een brief verzegelde en veilig sloot voor ongewenste pottenkijkers. Verzegeld met de heilige Geest der belofte. Dat zegel, die zalving met de Geest, houdt een belofte in. Wat draagt dit kind wel niet aan belofte in zich en wat zal het later mogen beleven en laten zien? We kunnen bijna niet wachten.

Iedere gedoopte draagt dat onuitwisbaar zegel, merkteken, in zijn of haar hart en ziel. Onuitwisbaar. Dat betekent dat God nooit zijn hand van ons aftrekt. Hij kent de inhoud van de brief. Hij kan die lezen, voor ons mensen blijft die soms lang onbegrijpelijk, ook voor onszelf. Wij hebben het zegel van

¹ Amos 7, 12-15; Efeziërs 1, 3-10; Marcus 6, 7-13

de heilige Geest ontvangen om die voorzichtig te openen en onze levensroeping *step by step* te volgen.

Over die roeping gaan de eerste lezing en het evangelie.

Eerst de profeet Amos, in de achtste eeuw voor Christus. Een profeet, maar op zijn heel persoonlijke manier. Hij cirkelde rond het heiligdom van de koning, als een soort hofkapelaan, in de pas lopend met de machthebbers in het land. Hij liet zich niet in het systeem van de koning en priester persen. Hij moest zeggen wat de Geest hem ingaf. "Ik ben geen profeet of lid van een profetengilde"

Het ging hem niet om de titel, de status, de koninklijke gunst. "De Heer heeft mij achter mijn beesten weggehaald en het is de Heer die mij gezegd heeft: Trek als profeet naar mijn volk Israël." Hij moet als profeet spreken, hij moet handelen en niet zich veilig nestelen in een gilde, een staat of stand.

Dat is altijd de verleiding voor een profeet, een priester: dat hij leunt op zijn status of zich wil laten gelden. Het ambt moet hem niet bevoorrechten en dragen, hij moet het ambt dragen.

Dat *doet* Amos, *vrij en onverveerd*, opkomend voor waarheid en vooral voor de armen en ontrechten.

Daartoe ontvangen wij dat zegel, die zalving, dat de Geest van God in ons ongehinderd tot leven kan komen.

Zo gaat het ook met de apostelen. Twee aan twee stuurt Jezus hen, ons op pad. Zij hoeven niet altijd volgzzaam achter Jezus aan te lopen, zij moeten integendeel voor Hem uitgaan, u en ik ook, als apostelen, ambassadeurs van Jezus, om onreine geesten en stemmen eronder te krijgen. Welnu, dan is er in elke tijd, ook in de onze, werk te doen.

Dat zie je ook aan hun outfit: geen voedsel, geen reiszak, geen geld, maar alleen een stok: om onderweg, wanneer je vermoeid wordt, op te leunen en om gevaren op een afstand te houden. Sinds ik hier in Laren mag zijn moet ik tijdens de processie aan deze woorden van Jezus denken, wanneer ik de pastoorsstaf met het herdersschepje moet dragen, heen en terug. Geen teken van waardigheid maar van actie waar nodig.

Net als Amos moeten de apostelen prediken, dat men zich moest bekeren, duivels uitdrijven, zieken zalven met olie.

Wij zijn verzegeld, gezalfd met de heilige Geest der belofte.

Deze week stond ik met de vader van één van de dopelingen van deze weken hier achterin de basiliek. Kijkend naar de enorme ruimte voor hem, de talloze kerkbanken en naar de hoge gewelven, zei hij mij dat hij het heel erg vond dat de kerk in ons deel van Europa zo klein werd. "Is er toekomst?", vroeg hij me.

Mijn antwoord: ik hoop het, ik bid het, wij doen hier wat we maar kunnen, want zoals jouw kind aanstaande zondag, zijn ook wij gezalfd met de Geest van de belofte.

Amen.

pastoor Nico van der Peet